

ปัญหาและความสำคัญของปัญหา

ย่อมเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญเป็นอันมาก เพราะเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อกันระหว่างนานาชาติทั่วโลก (International language) เป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายในวงการธุรกิจ การค้า การสมาคม ตลอดจนการเมืองระหว่างประเทศ เป็นกุญแจไปสู่โลกกว้างและวิทยาการที่ทันสมัย เนื่องจากผลงานการวิจัยและความรู้ใหม่ ๆ มักได้มาจากประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาเป็นส่วนใหญ่ ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง ช่วยให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวของโลกได้อย่างใกล้ชิด ในระดับอุดมศึกษา ความรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการศึกษาค้นคว้า การสอบคัดเลือกเข้าทำงาน และการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันชั้นสูงทั้งภายในและนอกประเทศก็มักพิจารณาความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยขณะนี้ประเทศไทยกำลังพัฒนาจำเป็นต้องอาศัยหลักวิชาความรู้และเทคโนโลยี ตลอดจนคนผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศมากมาย จึงต้องการผู้มีความสามารถในภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี เพื่อการค้นคว้าวิทยาการใหม่ ๆ ที่ทันสมัย และเพื่อการติดต่อกับผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนต้องสามารถสนทนาโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้อย่างอัตโนมัติ กล่าวคือ ไม่ต้องคิดผูกประโยคในใจก่อนพูด ดัง Fries¹ ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า

¹Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1967), p. 3.

A person has 'learned' a foreign language when he has thus first within a limited vocabulary mastered the sound system (that is, when he can understand the stream of speech and achieve an understandable production of it) and has, second, made the structural devices (that is, the basic arrangements of utterances) matters of automatic habit.

แต่เท่าที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควรจะเป็น ดังคำกล่าวของ ไบรช แวน ไซออก² ที่ว่า

ในโลกขณะนี้ เด็กนับเป็นจำนวนล้าน ๆ กำลังเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ผลที่ได้จากความพยายามของเด็กเหล่านี้คือ แฉวยอวยเต็มที่ เพราะเด็กเหล่านี้ไม่สามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างจริงจัง ๆ ฉะนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ว่า ควรจะต้องทำอะไรใหม่ ๆ ขึ้นสักอย่างหนึ่ง

สำหรับประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศยังไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ดังจะเห็นได้ว่านักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รวมเป็นเวลา 8 ปี ซึ่งควรจะเป็นเวลาที่เพียงพอสำหรับเด็กในการเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้อย่างดี แต่เมื่อพิจารณาผลการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยด้วยใจเป็นกลางแล้ว ก็ต้องยอมรับโดยไม่มีข้อแม้เลยว่า เด็กไทยไม่มีความสามารถในภาษาอังกฤษเท่าที่ควร³

²ไบรช แวน ไซออก, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แปลจาก *Methods of Teaching English as a Foreign Language*, โดย คมคาย จงเจริญสุข (พระนคร: โรงพิมพ์สมาคมนักศึกษาศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2506), หน้า 1.

³กานดา สินชวานนท์, วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2506), หน้า 2.

การที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ควรจะเป็นนั้นก็เนื่องมาจากข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ คือด้านวิธีการสอน หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์การสอน ตลอดจนตัวครู นักเรียน และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ควรได้รับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขโดยด่วน และปัจจัยสำคัญที่ควรพิจารณาาก่อนสิ่งอื่นใดก็คือครู เพราะครูเป็นผู้วางรากฐานแก่เด็ก ถ้าครูขาดความรู้ในเนื้อหาวิชาและวิธีการสอนที่ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพได้ ถ้าครูมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาและระเบียบวิธีสอน ก็จักเลือกสรรเนื้อหาและวิธีการที่เหมาะสมกับนักเรียนและสภาพแวดล้อม Finocchiaro⁴ กล่าวว่า "There are no good or bad methods; there are only good or bad teachers."

ในทำนองเดียวกัน H.C. Burrow⁵ กล่าวว่า

Good books are useful but good teachers are better. A good teacher can teach with a good book or bad book ... A bad teacher cannot even teach with a good book, but a good teacher can do anything.

เมื่อครูมีความสำคัญเช่นนี้ ในการฝึกหัดครูจึงต้องพยายามเตรียมครูให้มีประสิทธิภาพสูง ให้มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี เข้าใจระเบียบวิธีการสอน ขบวนการเรียนรู้ และพัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นที่ตระหนักดีในวงการฝึกหัดและเตรียมครู แม้กระนั้นก็ตามปัญหาครูขาดความรู้ ขาดระเบียบวิธีสอนที่ถูกต้องก็ยังมีปรากฏอยู่เนื่อง ๆ

⁴Mary Finocchiaro, The Teaching of English as a Second Language in Elementary and Secondary Schools (New York: Harpers and Brothers, 1958), p. 10.

⁵หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ผลการสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษ สังกัดกรมการฝึกหัดครู พ.ศ. 2501 (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), p. 6.

ในการสัมมนาการสอนภาษาต่างประเทศที่ UNESCO จัดขึ้นที่ Sydney ในปี ค.ศ. 1957 นั้น ผู้ร่วมสัมมนาได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศทาง เอเชียว่า ประเทศส่วนใหญ่ยังไม่ได้เตรียมพร้อมในการรับหน้าที่อันใหญ่หลวงนี้ จึงประสบ ปัญหาต่าง ๆ มากมายหลายด้าน และทั้งประเทศทางแถบเอเชียยังมีสิ่งแวดล้อมทาง ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมแตกต่างไปจากประเทศที่พูดภาษาอังกฤษอย่างสิ้นเชิง ในลักษณะ สภาพการณ์เช่นนี้ควรที่จะต้องเอาใจใส่ต่อการฝึกหัดครู วิธีสอน และเนื้อหาวิชาที่สอนเป็น พิเศษ⁶ นอกจากนี้ในการสัมมนาครั้งนี้ยังได้กล่าวถึงการศึกษาภาษาต่างประเทศของนิสิต นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่า นิสิตนักศึกษาที่ผ่านการศึกษามาจากสถาบันชั้นสูง เช่น มหา- วิทยาลัย หรือวิทยาลัยครู มาแล้ว จะต้องสามารถสนทนาโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษอย่าง คล่องแคล่ว ชัดเจน เป็นที่เข้าใจของเจ้าของภาษา จะต้องรู้ทั้งถ้อยคำสำนวนของผู้ที่ ได้ รับการศึกษาระดับสูง และถ้อยคำสำนวนที่ใช้กันโดยสามัญชนทั่วไป และจะต้องแสดงออกซึ่ง ความรู้สึกนึกคิดของตนด้วยถ้อยคำสำนวนเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องโดยไม่ติดขัดแต่ประการใด?

สำหรับการฝึกหัดครูในประเทศไทย ผู้เชี่ยวชาญพบว่า นักเรียนฝึกหัดครูส่วนใหญ่ มีพื้นฐานภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ เพราะขาดการฝึกฝนและขาดความเข้าใจในโครงสร้าง ของภาษา ได้เสนอแนะให้มีการทบทวนโครงสร้างภาษาอังกฤษแก่นักเรียนตั้งแต่ชั้นเริ่มต้น และปรับปรุงคุณภาพของครูอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนฝึกหัดครู ให้รู้จักวิธีสอน ที่ดีเพื่อจะได้มีวิธีสอนที่ดีขึ้น⁸

⁶ Australian National Advisory Committee for UNESCO, The Teaching of Modern Languages Reported on the UNESCO Regional Seminar held in Sydney, January - February (Sydney: Halstead Press, 1957), p. 8.

⁷ Ibid., p. 38.

⁸ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, เรื่องเดิม, หน้า 1 - 10.

กานดา สินขวานนท์ กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านที่เกี่ยวกับครูว่า ครูภาษาอังกฤษยังไม่เข้าใจวิชาภาษาศาสตร์อื่นจะช่วยในการสอน ไม่เข้าใจวิธีสอนที่อาศัยหลักภาษาศาสตร์ และที่สำคัญครูมีความรู้ทางเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ครูไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเหมาะสมเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน⁹

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้กล่าวถึงปัญหาภาคปฏิบัติที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับ การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย สรุปได้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่แน่นอน ทำให้จุดมุ่งหมายในการฝึกหัดครูไม่แน่นอนด้วย

2. ในการฝึกหัดครู ยังอบรมครูให้มีความรู้ในระเบียบวิธีสอนและความรู้ทางวิชาการไม่เพียงพอ

3. ครูสอนภาษาอังกฤษ มักได้รับการฝึกอบรมมาแต่ด้านอักษรศาสตร์ จึงเกิดปัญหาเมื่อต้องสอนในระดับสูงที่ต้องการภาษาอังกฤษด้านวิชาการ¹⁰

จะเห็นได้ว่าปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอันสืบเนื่องมาจากตัวครูโดยตรงที่สำคัญก็คือ ปัญหาด้านความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษของครู ในฐานะที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันการเตรียมครูปริญญา ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาถึงความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ผู้ซึ่งจะเป็นครูภาษาอังกฤษในอนาคตอันใกล้ ว่ามีปัญหาในเรื่องเนื้อหาวิชาหรือไม่ประการใด และนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก กับนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทมีความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

⁹กานดา สินขวานนท์, เรื่องเดิม, หน้า 108 - 111.

¹⁰ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย จักริมพิท (พระนคร: โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, 2503), หน้า 8 - 16.

ความมุ่งหมายทั่วไป

การวิจัยนี้ต้องการศึกษาความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ในด้านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา (Elements) ทั้ง 3 อย่าง คือ เสียง (Sound) ศัพท์ (Vocabulary) และแบบสร้างไวยากรณ์ (Grammatical structures)

ความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ในเรื่องเสียง ศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนิสิตภาษาอังกฤษเอก กับนิสิตภาษาอังกฤษโท ในการเรียนองค์ประกอบทั้ง 3 ของภาษาดังกล่าวในข้อ 1
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษกับสัมฤทธิ์ผลในการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตดังกล่าว

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะนิสิตครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีฐานะเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท
2. ศึกษาเฉพาะนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2514
3. ศึกษาเฉพาะนิสิตที่ผ่านการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้ว

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในเรื่องเสียง ศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ ของนิสิตภาษาอังกฤษเอก และนิสิตภาษาอังกฤษโท ไม่แตกต่างกัน

2. สมรรถิผลในการเรียนภาษาอังกฤษกับสมรรถิผลในการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน.

ขอตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความเชื่อถือได้ ใ้ใช้วัดสมรรถิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตครูศาสตร์ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ในค่านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 อย่าง กังกล่าวแล้วไ้จริง

2. การทดสอบและการควบคุมการสอบเชื่อถือได้ เพราะผู้วิจัยไ้ดำเนินการด้วยตนเองโดยตลอด

3. นิสิตภาษาอังกฤษเอกและนิสิตภาษาอังกฤษโท มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเดียวกัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจมีข้อบกพร่องทำให้ผลการวิจัยผิดเพี้ยน (Distort) ไปบ้าง เนื่องจากสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยไม่สามารถเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากรครบทุกคน กล่าวคือ นิสิตขาดสอบ 17 คนจากจำนวนนิสิต 89 คน เป็นนิสิตภาษาอังกฤษเอก 7 คน จาก 47 คน และนิสิตภาษาอังกฤษโท 10 คน จาก 42 คน

2. ผู้วิจัยไม่อาจทำการทดสอบนิสิตทั้งหมดพร้อมกันทีเดียว เพราะเวลาและสถานที่ไม่อำนวย

คำจำกัดความ

สมรรถิผล หมายถึงความสำเร็จ (Accomplishment) และความแคล่วคล่องชำนาญานานาที่ไ้จากการฝึกหัดอบรม หรือความรอบรู้อันเกิดจากการศึกษาเล่าเรียน

นิสิตภาษาอังกฤษเอก หมายถึงนิสิตครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีฐานะเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและผ่านการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในปีการศึกษา 2514 มาแล้ว

นิสิตภาษาอังกฤษโท หมายถึงนิสิตครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีฐานะเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท และผ่านการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทในปีการศึกษา 2514 มาแล้ว

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ยังไม่มีใครเคยทำมาก่อน แต่มีบทความและการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้อยู่บ้าง คือ

ในปี พ.ศ. 2497 ภิญโญ สารทร¹¹ ได้ทำการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปีที่ 1 สรุปปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ขาดครูสอนที่มีวุฒิ
2. ขาดหนังสือและคู่มือครู
3. เด็กไทยขี้อายไม่กล้าแสดงออก
4. ขาดความร่วมมือระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

ในปีเดียวกันนี้ ดวงเดือน ปันยารชุน¹² ได้ศึกษาถึงการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในชั้นมัธยม พบว่า

¹¹Pinyo Satorn, "English Teaching in Matayom I" (Bachelor's Thesis, Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954).

¹²Duangduen Panyarachun, "Teaching English as a Foreign Language (Matayom I - VI)" (Bachelor's Thesis, Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1954).

1. ชาคครูที่ได้รับการฝึกอบรมด้านการสอน
2. โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีอุปกรณ์เพียงพอที่จะใช้ฝึกด้านภาษา เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา

การทางภาษา

3. ชาคหนังสือตำราภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์เหมาะสมสำหรับครูและนักเรียน ผู้เขียนได้เสนอว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีความรู้ทางภาษาอังกฤษดี มีประสบการณ์ทางการสอนและมีความรู้ในการใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ ตลอดจนต้องมีความพยายามศึกษาหาความรู้ทางภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

ในปี พ.ศ. 2501 กาญจนา วัฒนโยธิน และผู้ร่วมงาน¹³ ก็ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสามารถในการอ่านของนิสิตครูศาสตร์ปีที่ 1 และ 2" โดยใช้แบบทดสอบอ่านจับความเร็วเป็นภาษาไทย พบว่า นิสิตส่วนมากใช้ความเร็วในการอ่านลดลงตามลำดับความยากง่ายของบทความที่อ่าน และถ้าใช้เวลาในการอ่านมากจะจับใจความได้ดีกว่าเมื่อมีเวลาอ่านน้อย ส่วนความสามารถในการอ่านระหว่างเพศหญิงและชายแตกต่างกันหรือไม่นั้น ไม่อาจสรุปได้

พ.ศ. 2503 อ่ำภา โชกิจิต¹⁴ เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย" เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับครูและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการฝึกหัดครู กล่าวว่า ครูยังขาดความรู้ทางเนื้อหาวิชา และวิธีสอน จุดมุ่งหมายของการฝึกหัดครูยังไม่แน่นอน และจำนวนครูไม่เพียงพอ ผู้เขียนได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการฝึกหัดครูในโรงเรียนฝึกหัดครูว่า

¹³ กาญจนา วัฒนโยธิน และอื่น ๆ, "ความสามารถในการอ่านของนิสิตครูศาสตร์ปีที่ 1 และ 2" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์บัณฑิต คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2501).

¹⁴ อ่ำภา โชกิจิต, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์บัณฑิต คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

1. ควรวางนโยบายและแนวทางที่แน่นอน
2. การฝึกหัดครูควรให้สอดคล้องกับสภาพการเป็นครูที่แท้จริง
3. ไม่ควรเน้นเฉพาะด้านวิชาการหรือวิชาครูเพียงด้านเดียว แต่ควรให้ความสำคัญเท่า ๆ กันทั้ง 2 ด้าน

4. ควรเพ่งเล็งทางค่านิยมที่มากกว่าที่เป็นอยู่ ควรเน้นทั้งภาคปฏิบัติและทฤษฎี

5. ก่อนออกฝึกสอน ผู้จะฝึกสอนต้องรู้ถึงธรรมชาติของเด็กเสียก่อน นอกจากนี้ผู้เขียนได้เสนอแนะแก่ผู้ที่เป็นครูว่า ครูต้องรู้ภาษาอังกฤษอย่างดี ใ้รับการอบรมทางระเบียบวิธีสอนและต้องมีวัสดุการสอน เช่น แบบเรียน และคู่มือครู เป็นต้น นอกจากนี้จะต้องรู้จักใช้สื่อทัศนูปกรณ์และจัดกิจกรรมที่จะช่วยในการเรียนรู้ ครูควรให้ความช่วยเหลือปรึกษาหารือกันในกลุ่มครู และควรมีการเยี่ยมดูการสอนของโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน

พ.ศ. 2503 สุรีย์ เปี่ยมสุข¹⁵ ได้ศึกษาถึงการสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้น ป.กศ. โดยวิธีการสังเกตการสอนและใช้แบบสอบถาม พบปัญหาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้คือ

1. ครูรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ เช่น ยังขาดความรู้ในเรื่องสำนวนภาษาและวัฒนธรรม

2. ครูขาดความรู้ในวิธีสอน ครูไม่ได้อ่านองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 ด้าน คือ เสียง ศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ ให้สัมพันธ์กัน

3. นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ต่ำ

ผู้เขียนจึงแนะนำให้มีการจัดอบรมครูถึงด้านความรู้ทางเนื้อหาวิชาและวิธีสอน มีการสัมมนาครูถึงปัญหาต่าง ๆ จัดปรับปรุงนักเรียนให้มีพื้นฐานที่มาแต่ต้น โดยฝึกทักษะ

¹⁵สุรีย์ เปี่ยมสุข, "การสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้น ป.กศ." (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

พื้นฐานทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้คล่องเสียก่อนแล้วจึงฝึกการอ่านในระดับสูงขึ้นไป
ตัวครูเองก็ต้องฝึกทักษะของตนเอง โดยเฉพาะหัวหน้าสายวิชาจะต้องเป็นผู้มีความรู้ภาษา
อังกฤษที่ดีที่สุด

พ.ศ. 2508 สุวรรณี เต็งอำนวยการ¹⁶ ได้สำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของ
ครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร สรุปปัญหาในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. ปัญหาด้านวิชาการ พบว่า ครูขาดอุปกรณ์การสอนเพราะไม่มีใครได้รับการ
สนับสนุน อีกทั้งสถานที่เรียนก็ไม่อำนวยการใช้อุปกรณ์การสอน และนอกจากนั้นยังพบว่า
ครูภาษาอังกฤษยังไม่มีพื้นความรู้ที่พอที่จะเป็นแบบที่ดีแก่นักเรียนได้ ครูวุฒิคำมีมากกว่าครู
วุฒิสูง

2. ปัญหาการบริหาร พบว่า ครูที่มีวุฒิสูงไม่ได้ทำงานด้านวิชาการมากเท่าที่ควร

3. ปัญหาค่านักเรียน พบว่า นักเรียนที่สนใจภาษาอังกฤษจริง ๆ มีน้อย

ผู้เขียนได้เสนอว่า ครูสอนภาษาอังกฤษต้องมีความรู้ทั้งในทางวิชาการและวิชาครู
มีสุขภาพและบุคลิกลักษณะดี มีทัศนคติที่ดีต่อการสอน ในการสอนต้องเตรียมการสอนอย่าง
ดี มีวิธีสอนที่เร้าใจนักเรียน และให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ ครูยังต้องเป็น
แบบที่ดีและมีการวัดผลภายหลังจากการสอนเสมอ

ต่อมา พ.ศ. 2509 ดาวร สูงงกช¹⁷ ได้ทำการศึกษาถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครูสามแห่งใน

¹⁶ สุวรรณี เต็งอำนวยการ, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

¹⁷ ดาวร สูงงกช, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"
(วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510).

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อหาระดับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในเรื่องความเข้าใจไวยากรณ์ การใช้ศัพท์ และการอ่านเอาใจความ (Reading Comprehension) โดยใช้วิธีการทดสอบ พบว่า

1. นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์และศัพท์สูงกว่าการอ่านเอาใจความ นักเรียนขาดทักษะการอ่านมาก
 2. ความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และศัพท์ ไวยากรณ์และการอ่านเอาใจความสูงในการสอน จึงควรสอนทั้ง 3 อย่างนี้ให้สัมพันธ์กัน ไม่ควรแยกสอนเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง
 3. สัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับความสามารถทางไวยากรณ์ การอ่านเอาใจความและการใช้ศัพท์เป็นสำคัญ
 4. สถานศึกษาเดิมไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในวิชาภาษาอังกฤษ
- พ.ศ. 2511 บุนนชาติ เพ่งพินิจ¹⁸ ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา โดยใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็นครูสอนอยู่ในระดับดังกล่าว จำนวน 122 คน จากสถาบันฝึกหัดครู 13 แห่ง สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้
1. ครูส่วนใหญ่มีวุฒิเหมาะสมกับระดับชั้นที่สอน คือมีวุฒิปริญญาเป็นส่วนใหญ่ มีความรู้และความพร้อมในการสอนในชั้น แต่จำนวนครูยังไม่เพียงพอ
 2. ครูส่วนใหญ่ทำการสอนด้วยใจรัก แสดงว่ามีทัศนคติที่ดีต่อการสอน สิ่งที่ยังเป็นปัญหาคือ
 1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
 2. พื้นความรู้ของนักเรียนต่างกันมาก และไม่รู้จักฝึกฝนตนเอง
 3. แบบเรียนยังไม่เพียงพอ และไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะพูด นักเรียนยังอ่อนในทักษะพูดมากเมื่อเทียบกับทักษะอื่น ๆ
 4. ขาดอุปกรณ์ในการฝึกทักษะการใช้ภาษา เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา
 5. ครูขาดความมั่นใจในการสร้างข้อสอบ

¹⁸ บุนนชาติ เพ่งพินิจ, "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512).

ใน พ.ศ. 2512 เพ็ญณี นารายณ์ประธาน¹⁹ ได้ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร
 วิชาการศึกษาชั้นสูง ฉบับ พ.ศ. 2510 ว่าสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของ
 หลักสูตรหรือไม่เพียงใด วิธีสอนและการวัดผลสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่
 ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่ไม่ได้นำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในขบวนการ
 สอน และการวัดผล สำหรับตัวหลักสูตรนั้นมีจุดมุ่งหมายที่สนองความต้องการของสังคม
 ปรัชญา จิตวิทยา และความต้องการของผู้เรียนเป็นอย่างดี แต่ในภาคปฏิบัติครูผู้สอนยัง
 ไม่สามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนเรื่องเนื้อหาวิชานั้นตรงกับจุด
 มุ่งหมาย ครูมีวิธีการสอนแต่ขาดการฝึกทักษะทั้ง 4 ให้แก่นักเรียน

ผู้วิจัยได้เสนอให้ทั้งจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง (realistic) ที่ไม่เป็นอุดมคติจน
 เกินไป แปลความหมายของจุดมุ่งหมายออกมาในรูปของพฤติกรรม และตั้งเกณฑ์
 (criteria) ในการสอนและการวัดผลให้ตรงตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร
 และปฏิบัติให้ตรงตามเกณฑ์นั้น

ม.ล. บุญเหลือ เทพสุวรรณ กล่าวถึงการฝึกสอนว่า ผลการฝึกสอนจะดีมาก
 น้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับสิ่งเหล่านี้คือ

1. ความรู้ในวิชาที่จะสอน สำหรับภาษาอังกฤษนิสิตต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษ
 อย่างดี
2. ความรู้ในเรื่องระเบียบวิธีสอน
3. ความเข้าใจธรรมชาติของนักเรียนที่จะไปฝึกสอน
4. ความเข้าใจระบบการศึกษาที่นิสิตเกี่ยวข้องด้วย
5. ความเข้าใจเรื่องหลักสูตร

¹⁹เพ็ญณี นารายณ์ประธาน, "การศึกษาและประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
 ระดับ ป.กศ. ชั้นสูง พ.ศ. 2510 ในวิทยาลัยครูสองแห่งในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์
 การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513).

6. ใ้ค้ฝึกหัดการวางแผนการสอนมาแล้ว
7. ความเข้าใจระบบการใช้หนังสือในโรงเรียนที่จะไปฝึกสอน
8. วุฒิกาวะของนิสิตฝึกสอน

สำหรับอาจารย์นิเทศผู้ควบคุมการฝึกสอนจะต้อง

1. มีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะควบคุมการสอนของชั้นที่นิสิตฝึกสอนในความควบคุมของตนฝึกอยู่ นอกจากนี้ยังต้องรู้ลักษณะของภาษา สำหรับประเทศไทย อาจารย์นิเทศมีความรู้ภาษาอังกฤษพอควร แต่ยังไม่เข้าใจลักษณะของภาษาโดยเฉพาะเรื่องแบบสร้างไวยากรณ์

2. ู้ระเบียบวิธีสอน ในข้อนี้ประเทศไทยมีปัญหาว่า ผู้มีความรู้ในศัวภาษาดี มักขาดความรู้ในวิธีสอน ส่วนผู้มีความรู้ในระเบียบวิธีสอนมักจะขาดความรู้ในเนื้อหาวิชา

3. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับการศึกษา

4. เข้าใจในระบบการศึกษาของไทย

5. เข้าใจหลักสูตร

6. เข้าใจการทำแผนการสอน

7. ต้องเข้าใจถึงการเรียนรูภาษาตนเองและภาษาต่างประเทศ

8. ต้องมีความอดทน และช่วยให้นิสิตมีวุฒิกาวะเพียงพอแก่หน้าที่ที่นิสิตต้องรับ

ฝึกสอนในระหว่างฝึกสอน²⁰

ในปี ค.ศ. 1962 Jan Cornelis Tan²¹ ได้ศึกษาการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษในอินโดนีเซีย เพื่อหาแนวทางเสนอวิธีการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและการฝึกหัดครูภาษาอังกฤษในอินโดนีเซีย ได้ให้ข้อเสนอแนะดังนี้

²⁰ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, เรื่องเดิม, หน้า 21 - 26.

²¹ Jan Cornelis Tan, "English Language Teacher Training in Indonesia," Dissertation Abstracts, 23(January - March, 1963), 3253.

1. หลักสูตรระดับปริญญาตรี (Undergraduate level) ซึ่งใช้เวลา 3 ปีนั้น ควรจะได้ฝึกฝนครูในระดับนี้ให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ โดยให้ฝึกภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นในระยะ 2 ถึง 3 เดือนแรกที่เข้าเรียน และตามด้วยวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปอย่างปกติซึ่งจะช่วยเสริมสร้างทักษะความเข้าใจพูด อ่าน และเขียน วิชาในระดับนี้ควรมุ่งในการพูดสนทนา (Conversation) การอ่านเก็บใจความ (Comprehension Reading) และการเขียนเรียงความ (Composition) และขณะเดียวกันควรให้หนังสือได้เรียนรู้อะบบเสียงภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ โครงสร้างของภาษาอังกฤษ วรรณคดี ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ระเบียบวิธีสอน และมีการฝึกสอน

2. หลักสูตรระดับปริญญาโท (Graduate level) ซึ่งใช้เวลา 2 ปีนั้น ควรเน้นให้เชี่ยวชาญในวิชาเฉพาะ กล่าวคือ จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสอนวรรณคดีก็เรียนเป็นวิชาเอก หรือจะเชี่ยวชาญในการสอนภาษาก็เลือกเรียนเน้นไปทางตัวภาษา โดยที่ในภาคแรกนั้นควรเป็นการสนทนาในระดับสูง (Advanced Conversation) การอ่านเก็บใจความ และการเขียนเรียงความขั้นสูง (Advanced Composition) เพื่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานทั้ง 4 เพิ่มเติม นอกจากนี้ก็ให้เรียนวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ สำหรับในภาคที่สองให้เรียนประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษ (History of English) วรรณคดี ภาษาศาสตร์ประยุกต์ และระเบียบวิธีสอน ส่วนภาคเรียนที่สามและสี่นั้นเน้นไปทางวิชาเอก กล่าวคือ ผู้ที่เรียนตัวภาษาเป็นวิชาเอก (Language Majors) จะเรียนประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ โครงสร้างของภาษาอังกฤษ วิธีสอนพร้อมกับฝึกสอน และทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศอินโดนีเซีย และผู้ที่เรียนวรรณคดีเป็นวิชาเอกก็จะเรียนวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน วิธีสอนพร้อมกับฝึกสอน และทำวิทยานิพนธ์

3. โปรแกรมพิเศษสำหรับอาจารย์ฝึกหัดครู (Special teacher-trainer's program) โปรแกรมนี้เป็นโปรแกรมพิเศษจัดเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งภาคเรียน มีการสัมมนาถึงระเบียบวิธีสอนภาษา มีการฝึกสอนในวิทยาลัยและฝึกนิเทศการฝึกสอนของนิสิตปริญญาตรี และมีการศึกษาวรรณกรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

ค.ศ. 1969 Richard Joseph²² ได้ค้นพบว่า การให้การฝึกอบรมภาค
 ฤดูร้อนโดยมหาวิทยาลัยจัดให้แก่ครูสอนภาษาต่างประเทศนั้น ถ้าได้มีการจัดเตรียมและ
 วางแผนงานอย่างดีแล้วจะเป็นเครื่องมือช่วยเปลี่ยนพฤติกรรมการสอนของครูไปในทาง
 ที่พึงปรารถนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่เพียงแต่จะให้ผลเฉพาะภายหลังการฝึก
 อบรมเสร็จใหม่ ๆ เท่านั้น แต่จะเป็นผลต่อไปเมื่อครูกลับเข้าประจำการแล้วอีกด้วย

ในปีเดียวกันนี้ Mohamed Ezzat²³ ได้สำรวจโปรแกรมการเตรียมครูสอน
 ภาษาอังกฤษในอียิปต์ โดยการวิเคราะห์หุ้โปรแกรมการสอนของสถาบันครู 7 แห่ง
 พร้อมกับส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษในสถาบันดังกล่าวนี้ และบรรดา
 ศึกษานิเทศก์ในโรงเรียนมัธยมต่าง ๆ พบว่า โปรแกรมการศึกษาของครูมีปัญหา
 ขาดการตั้งจุดมุ่งหมายการศึกษาที่แน่นอน วิชาบังคับไม่พอเหมาะ ครูอาจารย์ผู้สอนขาด
 คุณวุฒิ อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอและครูผู้สอนใช้วิธีที่ล้าสมัย

ค.ศ. 1971 John W. Oller Jr. และ Elcho Z. Redding²⁴ ได้
 ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ Articles กับสัมฤทธิ์ผลในการ
 เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการทดสอบตัวอย่างประชากร 120 คน จากภาษาต่าง ๆ

²²Richard Joseph, "A Study of the Effects of a Three Week Retraining Workshop for Foreign Language Teachers," Dissertation Abstracts International, 31(July, 1970), 270-A.

²³Mohamed Ezzat, "Current and Proposed Programs for Preparing Teachers of Secondary School English as a Foreign Language in the United Arab Republic," Dissertation Abstracts International, 31(July, 1970), 257-A.

²⁴John W. Oller Jr. and Elcho Z. Redding, "Article Usage and Other Language Skills, Language Learning, XXI (June, 1971), 85-95.

29 ภาษา และแยกตัวอย่างประชากรเหล่านี้ออกเป็น 2 พวก คือพวกที่พูดภาษาที่ไม่ใช่ Articles เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี จีน และไทย ส่วนอีกพวกหนึ่งเป็นพวกที่พูดภาษาที่ใช้ Articles เช่น ฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมัน โปรตุเกส เป็นต้น พบว่า

1. ความสามารถในการใช้ Articles จะแสดงถึงความสามารถในภาษาอังกฤษอื่น ๆ ด้วย และจะเป็นจริงยิ่งขึ้นสำหรับผู้พูดภาษาที่มี Articles การทดสอบความสามารถในการใช้ Articles เพื่อคาดคะเนความสามารถอื่น ๆ ทางภาษาอังกฤษจึงใช้กับนักเรียนที่พูดภาษาที่มี Articles ได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษาที่ไม่มี Articles

2. ในการสอนครูควรสนใจสอน Articles แก่นักเรียนที่พูดภาษาที่ไม่มี Articles ใ้หมาก เพราะความสามารถทาง Articles จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษอื่น ๆ ด้วย

W. J. Barry ได้เขียนบทความเกี่ยวกับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการแก้ไขการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องของนิสิตชาวเยอรมันในมหาวิทยาลัย Hamburg ประเทศเยอรมันว่า ใ้คยลเป็นที่น่าพอใจเพราะเป็นการนำเอาปัญหาที่นิสิตประสบอยู่จริงในชีวิตประจำวันมาเป็นทางไปสู่การเรียนทฤษฎี ให้ภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และจัดชั่วโมงเรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติให้อยู่ใกล้กันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในการฝึกนิสิตจะพูดลงในเครื่องเทปบันทึกเสียงก่อนแล้วจึงจะได้ยินเสียงที่ถูกต้อง นิสิตจะทราบว่าตนมีปัญหารื่องใ้คยบาง ปัญหาเหล่านี้จะถูกนำไปอธิบายตามหลักทฤษฎี - โฟเนติกส์ในชั่วโมงทฤษฎี และนิสิตจะฝึกหัดแก้ไขการออกเสียงของตนให้ถูกต้องต่อไป แบบฝึกหัดที่ใช้ในการฝึกนั้นแทนที่จะฝึกออกเสียงเป็นคำ ๆ ก็เป็นประโยค เป็นบทสนทนา ในชีวิตประจำวัน เป็นภาษาพูดที่มีการย่อคำ และเชื่อมเสียงระหว่างคำบางคำเป็นต้น ในขณะที่วกันแบบฝึกหัดเหล่านี้จะอยู่ในขอบข่ายปัญหาของเด็ก เยอรมันที่ได้รับการเลือกสรรและจัดลำดับความยากง่าย (graded) แล้ว และในการฝึกนิสิตสามารถจะเน้นฝึกเฉพาะปัญหาใ้คยปัญหาหนึ่งทีเห็นว่านิสิตยังอ่อนในเรื่งนั้นอยู่

Barry ยังใ้คยกล่าวอีกว่า การฝึกหัดการออกเสียงภาษาอังกฤษวิธีนี้จะช่วยใ้ครูเห็นความสำคัญของโฟเนติกส์ที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษ และจะเข้าใจถึงปัญหาของ

นักเรียนที่จะไปสอนได้อย่างดองแท้²⁵

สมาคมภาษาปัจจุบันของสหรัฐอเมริกา (Modern Language Association of America) ได้กำหนดคุณสมบัติของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมไว้ 7 ประการ คุณสมบัติแต่ละอย่างแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี และพอใช้ ดังนี้

ความเข้าใจในการฟัง (Aural understanding)

- ระดับ 1 มีความสามารถในการฟังคำพูดที่อยู่ในระดับมาตรฐานทุกชนิด เช่น ละคร และภาพยนตร์ และการสนทนาเร็ว ๆ เป็นกลุ่มได้
- ระดับ 2 สามารถเข้าใจการสนทนาที่พูดด้วยความเร็วธรรมดา การบรรยาย และข่าววิทยุ
- ระดับ 3 สามารถเข้าใจเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษา (educated natives) พูดช้า ๆ ในเรื่องธรรมดาทั่ว ๆ ไป

การพูด (Speaking)

- ระดับ 1 สามารถพูดด้วยศัพท์ สำเนียง และออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
- ระดับ 2 สามารถพูดกับเจ้าของภาษาได้โดยปราศจากข้อผิดพลาดที่เด่นชัด มีความรู้ในเรื่องศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์พอที่จะแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนออกมาในขณะสนทนาได้ พูดด้วยความเร็วปกติ และมีสำเนียงดี
- ระดับ 3 สามารถพูดเรื่องที่ได้เตรียมมาได้ เช่น คำพูดในชั้นเรียน ต้องพูดโดยไม่ตะกุกตะกักมากจนเห็นได้ชัด นอกจากนี้จะต้องใช้สำนวนทั่ว ๆ ไปที่จำเป็นในชีวิตประจำวันได้ด้วยสำเนียงและการออกเสียงที่เจ้าของภาษาเข้าใจ

²⁵W.J. Barry, "Remedial Pronunciation Practice for German-Speaking Students of English," English Language Teaching, XXVI (October, 1971), 43-47.

การอ่าน (Reading)

- ระดับ 1 สามารถอ่านงานเขียนที่ยากพอสมควร เช่น บทความ และบทวิจารณ์งานเขียนต่าง ๆ ได้สบาย
- ระดับ 2 สามารถอ่านงานเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองที่ยากในระดับกลางได้โดยที่ไม่เคยเห็นข้อเขียนนั้นมาก่อน
- ระดับ 3 สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้อย่างคร่าว ๆ ในทันทีที่อ่าน

การเขียน (Writing)

- ระดับ 1 สามารถเขียนเรื่องต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำสำนวนและมีแบบวิธีในการเขียน
- ระดับ 2 สามารถเขียนเรียงความง่าย ๆ ด้วยศัพท์ สำนวน และแบบสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง
- ระดับ 3 สามารถเขียนประโยคง่าย ๆ ข้อความเป็นย่อหน้าสั้น ๆ ตลอดจนจดหมายง่าย ๆ สั้น ๆ ได้ถูกต้อง

การวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

- ระดับ 1 สามารถนำความรู้ทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการเรียนการสอน
- ระดับ 2 มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาและลักษณะของภาษาคั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งเข้าใจว่าภาษาเขียนต่างกับภาษาพูด
- ระดับ 3 รู้แบบสร้างของเสียง และไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ และรู้ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาเดิมของผู้เรียน

วัฒนธรรม (Culture)

- ระดับ 1. มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาที่สอน คือประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยการไปอยู่ในชุมชนนั้น หรือโดยการศึกษาจากวรรณคดีและศิลปะของเจ้าของภาษา

ระดับ 2 มีความรู้ในวรรณคดีอังกฤษที่สำคัญ ๆ และรู้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่าง 2 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษกับภาษาของผู้เรียน

ระดับ 3 เข้าใจวัฒนธรรมและอารยธรรมปัจจุบันของภาษาที่เรียน

การเตรียมตัวในด้านวิชาชีพ (Professional preparation)

ระดับ 1 สามารถใช้วิธีการสอนที่เป็นที่รู้จักดีในวงการ และสามารถทดลองด้วยเทคนิควิธีที่ต่าง ๆ

ระดับ 2 สามารถนำความรู้ในวิธีสอนและเทคนิคการสอนมาใช้ในการเรียนการสอน

ระดับ 3 มีความรู้ในวิธีการสอนและเทคนิคการสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพบ้างพอควร²⁶

²⁶ Robert Lado, Language Teaching : a Scientific Approach

(New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 230-2.